

Lovens 1ste §: „der skal for Fremtiden ikke paaligge Personer af Bøndestanden nogen videre Forpligtelse til at tage fast Tjeneste end den, der paaligger Personer af anden Stand.“ Dette lyder jo meget smukt, men er efter min Mening utidigt og passer under vore nuværende Forhold aldeles ikke i Praxis. Ved § 2 have nu de ærede Forslagsstillere søgt at have den Fængselsstraf, som paaligger Tjendet for at forlade Tjenesten i Utide; det hedder nemlig: „Den i Forordningen af 25de Marts 1791 om Polittevesenet paa Landet, § 9, cfr. Forordningen af 12te Juni 1816, for at forlade Tjenesten i Utide fastsatte Fængselsstraf bortfalder“; men, som Sagen stiller sig for mig, indseer jeg ikke, hvorfor de ærede Forslagsstillere her opstille en Bestemmelse om, at Forordningen af 25de Marts 1791 § 9 bortfalder, da denne der givne Bestemmelse jo allerede ved Forordningen af 12te Juni 1816, § 5, er forandret til Bænd- og Brodstraf, altsaa allerede dengang ophævet. Nu seer jeg vel, at de ærede Forslagsstillere have holdt fast paa, at Bestemmelsen om Forbrydelsen af et halvt Mars Løn skal vedblive, og at denne i Mangel af Betaling kan affones efter de almindelige Regler; men, naar den Forpligtelse er hævet, som Tjeneren har nogen Respect for, naar Tjeneren er reist, og Bonden staaer ene i sin Gaard, da tør jeg vel spørge, om Bonden har Tid til at føre Sag med Tjeneren, føre en Sag, hvor han tilmed aldeles ingen anden Erstatning kan vente for sit lidte Tab end et Slags Havn. — Hvad derimod angaaer Bestemmelsen i § 3, som gaaer ud paa at have Huustugten, da har jeg ikke Noget derimod, skjøndt jeg dog ikke troer, at det er saa paatrængende nødvendigt, at man for Dieblicket gjør nogen Forandring i de gjældende Bestemmelser; idetmindste er det ikke mig bekendt, at der i saa stor Grad skulde være Misbrug tilstede. — Jeg finder det saaledes under vore nuværende Forhold aldeles utilraadeligt at gaae videre og maae endog paa det Bestemteste fraraade at have de Forpligtelser, som nu paa hvile Tjendet, uden at sætte andre istedet, i Særdeleshed saalænge man bliver staaende ved de gjældende Regler med Hensyn til de Pligter, som paa hvile Huusbonden.

Jeg kunde rigtignok have ønsket, at de ærede Forslagsstillere havde havt noget nyere Beskjendtskab til Tjendeforholdet paa Landet; thi saa vilde de vistnok have betænkt sig paa, under vore nuværende Forhold at komme frem med en saadan Lov; havde de blot kjendt de mangfoldige Tilfælde, hvor en Deel af Tjendet nu for sidste Flyttedag, ja endog i de sidste otte Dage før sidste Flyttedag, fæstede sig bort til 2 a 3 Huusbønder, mod at erlægge $\frac{1}{4}$ Mars Løn og Fæstpengene, uden nogenformhelst anden Grund end den, at en Anden havde budet dem $\frac{1}{4}$ Mars Løn mere og en Dalers Penge til. — Der kan man sige, at Formuen spiller en Rolle; der kan man sige, at den rige Mand kan faae Folk; men den mindre Formuende, paa Grund af et saadant Forhold, derimod blive nødt til, enten at forlade Gaard og Grund, eller at synke i en grændseløs Armod. Det er aldeles i sin Orden, at Tjeneren har sit frie Valg og kan fæste sig bort, til hvem han vil og til hvad Tid han vil, og til Accordere sig saa høi en Løn, som han kan faae Accord paa; men Tjeneren maa ogsaa paa den anden Side staae ved sit Ord, som enhver anden myndig og selvstændig Mand, han maa ikke, som en Umyndig, løbe fra En til en Anden, blot for en Binding af en Dalers Penge (Hør!).

Føreliden, jeg var hjemme, blev jeg stærkt anmodet om at stille et Forslag, som skulde gaae ud paa at have det Mislige ved et saadant Forhold, saaledes at Tjeneren ikke uden videre kunde løbe, naar han vilde; men jeg har, i Haab om, at Forholdet igjen skulde forandre sig, ikke villet gjøre det, idet jeg troede, at man burde lade det berøve ved det Bestaaende. Men jeg kan ikke nægte, at det rigtignok har undret mig, at de ærede Forslagsstillere nu ville komme frem med et saadant Lovforslag, og det saameget mere, som det ikke er dem ubekjendt, at det har en stor Uvillie imod sig; thi Forslaget var jo bragt frem forrige Rigsdag paa et andet privat Sted, og de ærede Forslagsstillere vide jo ret vel, med hvilken Uvillie det da blev modtaget. Jeg vil nu ikke sige, at jeg betragter det just som et Onde, at Forslaget er kommet frem; men jeg maa rigtignok tilstaae, at jeg betragter det som me-